

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	3112204529
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3112204529.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu N.. Q. T., bytom B. T. B. P., L. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Eckmann, s.r.o., so sídlom Trenčín, Mierové námestie 14, IČO: 47 241 110, proti žalovanému Okresnému úradu Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Trenčín, Hviezdoslavova 3, za účasti J. Y., bytom O., S., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-2012-232/394-1 Br z 30. januára 2012, na odvolanie účastníkov konania proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 6. februára 2013, č. k. 13S/75/2012-53 , takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 6. februára 2013, č. k. 13S/75/2012-53 vo veci samej, p o t v r d z u j e .

V časti výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania v sume 66 eur titulom súdneho poplatku za žalobu a v sume 134,79 eura titulom trov právneho zastúpenia na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Eckmann, s.r.o., so sídlom Trenčín, Mierové námestie 14, do 15 dní.

Náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. KSÚ-2012-232/394-1 Br z 30. januára 2012 ako aj rozhodnutie mesta Trenčín č. SpSÚ 889/2007-007/Zm, MsÚ 81736/2007 z 23. septembra 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Predmetom týchto rozhodnutí bolo dodatočné povolenie stavby „Prestavba a prístavba rodinného domu, S. 3, O.“, pre stavebníčku J. Y..

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 OSP) preskúmajúc rozhodnutie žalovaného ako aj stavebného orgánu prvého stupňa podľa druhej hlavy piatej časti OSP vyhodnotiac námietky žalobcu vedené v žalobe v siedmich bodoch, citujúc ustanovenia § 88a ods. 1 až ods. 7, § 58 ods. 2, § 62 ods. 1 písm. a/ až d/, § 139 ods. 2 a § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), § 6

ods. 1 až 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“) a § 3 ods. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odôvodnil svoj rozsudok tým, že ani žalovaný a ani správny orgán prvého stupňa nepostupovali v konaní náležite v intenciách citovaných právnych noriem. Vytkol správnym orgánom, že si vo veci nezasadli dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia a teda nezistili riadne skutočný stav veci; navyše, rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné aj pre nezrozumiteľnosť.

Krajskému súdu z administratívneho spisu vyplynulo, že pre zistenie podstaty tohto sporu (zásah do vlastníckych práv žalobcu) nebolo zo strany správnych orgánov vykonané dostatočné dokazovanie. Podľa krajského súdu správne orgány nielenže nevyvrátili, ale ničím ani nespochybnili tvrdenie žalobcu, že zateplenie steny v hrúbke 8 cm zasahuje na jeho pozemok. Námietku žalobcu vybavili len s odvolaním sa na rozsudok Okresného súdu v Trenčíne z 28. mája 2010, č. k. 28C/126/2007 - 105 právoplatného dňa 9. decembra 2010 s tým, že je zrejmé, že stavba je postavená na pozemku parc. č. 2146/13 vo vlastníctve stavebníčky a nijako nezasahuje do pozemku parc. č. 2146/7 vo vlastníctve žalobcu. Správne orgány tak podľa krajského súdu nijakým spôsobom nevyhodnotili vyššie uvedenú námietku žalobcu, absolútne sa nezaoberali tvrdením žalobcu, že číslca „-0,08-“, pri inkriminovanej hranici pozemkov v znaleckom posudku N. P. (uvedený posudok bol podkladom rozhodnutia v konaní na Okresnom súde v Trenčíne sp. zn. 28C/126/2007, na ktorý sa práve odvolávajú žalovaný aj správny orgán prvého stupňa) znamená, že celé zateplenie steny v hrúbke 8 cm presahuje na pozemok žalobcu. Preto pre záver, že zateplenie steny stavby stavebníčky nezasahuje na pozemok žalobcu, si tak správne orgány oboch stupňov nezabezpečili dostatok dôkazov. Krajský súd námietku žalobcu č. 2 obsiahnutú v žalobe vyhodnotil ako dôvodnú, čím je podľa neho daný dôvod zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP.

Krajský súd dal v tejto súvislosti o pozornosti, že vlastnícke právo ako také je absolútne a pôsobí „erga omnes“. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. PL.ÚS 16/95 zdôraznil, že v ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvalé garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť, alebo využiť bez právneho dôvodu. Tiež poukázal na článok 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení dodatkového protokolu č. 1, podľa ktorého sa poskytuje ochrana majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu. Krajský súd poukázal na to, že v predmetnej veci nedošlo k splneniu podmienok na vyvlastnenie a ani na nútené obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka susediaceho pozemku - žalobcu, ktorý vzniesol námietky v stavebnom konaní, preto akýkoľvek zásah do jeho vlastníckeho práva zo strany stavebníčky, bez jeho súhlasu, možno považovať za zásah nezákonný.

V danej súvislosti krajský súd zdôraznil, že nemožno nechať úplne bez povšimnutia, že sama stavebníčka bola tou, kto porušil zákon tým, že riadne nepožiadala o vydanie stavebného povolenia, hoci bolo potrebné a konala tak v rozpore so zákonom. Samotné konanie o dodatočnom povolení stavby je upravené v § 88a stavebného zákona, pričom na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66 stavebného zákona upravujúce stavebné konanie o vydaní stavebného povolenia. Z odsekov 1 a 2 (ustanovenia § 88a stavebného zákona) vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolennej stavby, alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejným záujmom, spočíva na vlastníčke stavby, keďže sa dopustila porušenia zákona. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumie záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. V súlade so splnením týchto podmienok, kedy stavebníčka na základe vyjadrení a stanovísk organov štátnej správy preukáže, že stavba nie je v rozpore s verejným záujmom, a teda jej technické zhotovenie nie je v rozpore s osobitnými zákonmi, s vyhláškami a nariadeniami a technickými normami, musí byť súčasne splnená jedna zo základných podmienok pre vydanie stavebného povolenia, a to, že stavebníčka preukáže, že stavba bude realizovaná na pozemku v jej

vlastníctve, alebo, ku ktorému má zriadené iné právo. Z uvedených dôvodov nemožno nechať bez následku to, že zhotovenie stavby, hoci aj súlade s vyššie uvedenými podmienkami, zasahuje do vlastníckeho práva suseda - žalobcu.

V nadväznosti na vyššie uvedené s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2012, sp. zn. 6Sžp/21/2011 dal krajský súd do pozornosti, že správny orgán v rámci svojej kompetencie, ktorú mu zveruje stavebný zákon, by mal pri výkone verejnej moci dohliadať nad dodržiavaním nielen relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zo svojej pozície by mal zabráňovať svojou rozhodovacou činnosťou výkonu takých subjektívnych práv, ktoré by zasahovali do výkonu práv iného subjektu s rovnakým obsahom práv.

Podľa krajského súdu zo žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že prístavba stavebnícky presahuje hranicu pozemkov časťou odkvapového žľabu a zvodu, rímsy prístrešku a odkvapového chodníka. Na základe uvedeného zistenia žalovaný orgán v podmienke č. 5 zaviazal stavebníčku že „stavebník zabezpečí úpravy na stavbe tak, aby jej konštrukcie nezasahovali na susedný pozemok parc. č. 2146/5 k.ú. O.“.

Krajský súd k tejto podmienke považoval za potrebné konštatovať, že znenie záväznej podmienky č. 5 v žalobe napadnutom rozhodnutí žalovaného je nepreskúmateľné pre jej nezrozumiteľnosť. Zo samotnej citácie záväznej podmienky č. 5 nie je jednoznačné, ktorých konkrétnych konštrukcií sa uvedená záväzná podmienka týka, v akom rozsahu a ani akým spôsobom má byť zabezpečená náprava (odstránením, premiestnením a pod.). Tým je podľa krajského súdu daný dôvod zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP.

Krajský súd tiež zdôraznil, že to, že záväzné podmienky v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby musia byť vyšpecifikované zrozumiteľne vyplýva i z toho, že ich splnenie sa skúma v rámci kolaudačného konania, pričom v prípade nesplnenia podmienok rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby (§ 88a ods. 5, 6 písm. b/ OSP).

V tejto súvislosti dal krajský súd žalovanému do pozornosti, že podľa vyjadrenia žalobcu stavba stavebnícky naďalej v časti presahuje na jeho pozemok. Uvedenou skutočnosťou - či stavebnícka nariadené úpravy stavby vykonala resp. nevykonala - sa však súd v súdnom konaní zaoberať nemohol, nakoľko pre súd je rozhodujúci skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia, t.j. uvedená skutočnosť bola v súdnom konaní právne irelevantnou (§ 250i ods. 1 OSP). Žalovaný, resp. správny orgán prvého stupňa by však v ďalšom konaní mal z uvedenej skutočnosti vyvodíť dôsledky v zmysle zákona.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu č. 3 a 4, ktorými žalobca brojil proti interpretácii § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. ako aj námietku č. 7, ktorou namietal nerespektovanie predbežného opatrenia Okresného súdu Trenčín, v konaní sp. zn. 23C/58/2007, tieto krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné.

O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi krajský súd priznal ich náhradu za zaplatený súdny poplatok vo výške 66 eur. Trovy právneho zastúpenia žalobcovi nepriznal, s odôvodnením, že si ich žalobca do vyhlásenia rozsudku neuplatnil, a preto krajský súd nemohol prihliadnuť na dodatočné vyčíslenie trov právneho zástupcu. .

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie všetci účastníci.

Žalovaný vo svojom odvolaní zhrnúť priebeh správneho konania mal za to, že tak on ako aj správny orgán prvého stupňa si pre svoje rozhodnutie vyžiadali všetky relevantné podklady (právoplatný rozsudok Okresného súdu v Trenčíne č. k. 28C/126/2007-105 z 28. mája 2010 o určení hranice medzi pozemkami, potvrdený Krajským súdom v Trenčíne) a s poukazom na znalecký posudok N. P. a vo svojich konaniach vychádzali aj obsahu citovaného znaleckého posudku, teda nevznikla žiadna pochybnosť, že stavba nezasahuje svojím zateplením na pozemok žalobcu.

Zároveň sa nestotožnil s názorom krajského súdu týkajúcim sa nezrozumiteľnosti záväznej podmienky č. 5. Podľa žalovaného z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že prístavba presahuje hranicu pozemkov časťou odkvapového žľabu a zvodu, rímsy prístrešku a odkvapového chodníka. Žalovaný zmenou podmienky č. 7 zaviazal stavebníčku k úprave týchto častí prístavby tak, aby žiadnou svojou časťou nezasahovali na susedný pozemok parc. č. 2146/7. Podľa geometrického plánu na zameranie prístavby domu na pozemku parc. č. 2146/5 k. ú. O., vypracovaného GEOFENA, s. r. o., Trenčín dňa

21. júla 2011 pod č. 4/11, povoľovaná prístavba sa v meraní vonkajších obrysov obvodových stien nachádza na pozemku stavebnícky.

Majúc za to, že v žalobou napadnutom rozhodnutí boli dodržané všetky práva a zákonnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a nie je dôvod na jeho zrušenie. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/75/2012-53 zo 6. februára 2013 zmenil tak, že žalobu zamietla a účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Účastníčka konania J. Y. vo svojom odvolaní namietala nedoručenie písomností a to uznesenia o pribratí do konania a najmä predvolanie na pojednávanie, ktorého by sa bola zúčastnila a odstránila tak časť nedostatočne zistených skutočností. Namietala teda porušenie svojich zákonných a ústavných práv konať pred súdom majúc za to, že odvolací súd bez nariadenia pojednávania musí rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Zároveň namietala nedostatočnosť odôvodnenia, ktoré neobsahuje odôvodnenie základných skutočností, v čom a v akom rozsahu nemali byť zistené základné skutkové okolnosti a aký charakter majú „neoznačené skutočnosti“. Položila otázku, či tieto skutočnosti môžu ovplyvniť záver správneho orgánu a či nie sú zjavne neopodstatnené námietky žalobcu súčasťou „potreby súdiť sa za každú cenu“, prípadne naplnenie snahy „zničiť“ susedu, ktorá žiaľ postupne ustupuje a znáša príkoria žalobcu?

Odvolanie žalobcu smerovalo do tej časti rozsudku krajského súdu, ktoré sa týkalo náhrady trov konania, majúc za to, že jeho advokátom vyčíslená náhrada trov právneho zastúpenia mala byť zo strany krajského súdu akceptovaná a krajský súd mal na zaplatenie požadovanej sumy náhrady trov právneho zastúpenia žalovaného zaviazat'. Mal za to, že svojím ústnym prednesom na pojednávaní pred krajským súdom dostatočným spôsobom (aj keď bez konkrétneho zákonného ustanovenia) uviedol, že v súvislosti s vedením predmetného konania mu boli spôsobené značné náklady aj v podobe odmeny za advokáta a že tieto náklady požaduje od žalovaného zaplatiť.

Vo vyjadrení na odvolania žalovaného a stavebníčky J. Y. žalobca zotrval na svojich tvrdeniach, že postavením prístavby bez stavebného povolenia stavebníčka neoprávnene získala cca 10 m² pre túto stavbu tým, že ju zámerne postavila priamo na hranici pozemkov. Tým žalobcu bezdôvodne a protizákonne, bez jeho súhlasu, obmedzila na jeho právach nedodržiak zákonom stanovenú vzdialenosť od hranice pozemkov 2 m. Poukazujúc na benevolentný prístup stavebných orgánov k čiernej stavbe J. Y. uviedol, že v kolaudačnom rozhodnutí na túto prístavbu nariadili stavebníčke, že si má trvale zabezpečiť jej riadnu údržbu, pričom stavebníčka na inkriminovanú stenu prístavby ani nevidí, takže mieni preniesť bremeno zodpovednosti za prípadné škody na žalobcu.

K jednotlivým námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní na dokreslenie práce úradníkov o „spoločnom zistení stavu vecí“, žalobca poukázal na to, že dňa 6. mája 2011 pri miestnom zisťovaní o dodatočnom povolení stavby nevedel nikto vysvetliť číslicu „-0,08-“, a doteraz sa o to ani nikto nesnažil a už vôbec nikto neprišiel skontrolovať, či stavebníčka splnila odstránenie presahujúcich konštrukcií.

V ďalšom poukazoval na konanie podľa jeho názoru pochybenia úradníkov ako aj na preťahovanie konaní zo strany stavebníčky tiež protestujúc proti geometrickému plánu spoločnosti GEOFENA, s. r. o., Trenčín, aby niekto uvádzal iné merania než znalecký posudok.

K odvolaniu stavebníčky J. Y. žalobca uviedol, že sudkyňa na pojednávaní 6. februára 2013 neprítomnosť stavebníčky vyriešila s N. J., s ktorou je stavebníčka denne v styku, takže vedela o termíne pojednávania, čo aj N. J. priznala. A pokiaľ bolo vhodné niečo predniesť v spore žalobca - žalovaný, tak to mohla vykonať ona. Že stavebníčka nespĺnila podmienky pre dokončenie stavby ohľadne presahujúcich konštrukcií, môže potvrdiť N. W. zo Stavebného úradu Mesta Trenčín, ktorá vykonala posledný štátny stavebný dozor na tejto hranici dňa 29. januára 2013 a žalobca svojim čestným vyhlásením. Pokiaľ ide o námietku, že sa žalobca súdi za každú cenu, poukázal na konanie vo veci sp. zn. 28C/126/2007, ktorý je teraz na Najvyššom súde Slovenskej republiky, kde tiež stavebníčka operuje ľudskými právami pri dovolaní a vlastne o čom je celá táto kauza a kto sa zaslúžil o to, že sa ťahá už siedmy rok. Podľa žalobcu presne táto súčasná situácia sa jej výborne hodí pre ďalšie ťaženie času a potlačenie do úzadia súvislosti, ktoré on opísal.

K svojmu odvolaniu týkajúcemu sa trov konania doplnil, že ich jeho právny zástupca vyčíslil na 134,79 € za jeden úkon právnych služieb, čo som mu uhradil 13. augusta 2012, a že nechápe, ako mu súd môže odprieť túto čiastku.

Navrhol preto rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať mu náhradu trov prvostupňového konania okrem 66 eur za súdny poplatok aj 134,79 eura trov právneho zastúpenia, spolu 200,79 eura.

V doplnení vyjadrenia k odvolaniu stavebníčky J. Y. pokiaľ ide o nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, najmä s poukazom na strany 9 až 11 odôvodnenia uviedol, že krajský súd s poukazom na konkrétne skutočnosti a konkrétne zjavné pochybenia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa ako aj s poukazom na zákonné ustanovenia konkrétnych právnych predpisov rozhodol v zmysle výrokovej časti napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky účastníčky považoval preto v tomto smere za celkom nedôvodné, právne neopodstatnené a za rozporné s obsahom samotného podrobného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Napokon v tomto smere poukázal aj na skutočnosť, že na všetky otázky položené účastníčkou v predposlednom odseku na strane 2 účastníčkou podaného odvolania, podáva odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu po jeho dôkladnom a riadnom preštudovaní, jasné, určité a nespochybniteľné odpovede.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že žiada rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť a nepriznať žalobcovi náhradu trov konania.

K odvolaniu stavebníčky J. Y. uviedol, že sa vecne nevyjadruje, keďže toto patrí na vecné posúdenie podľa Občianskeho súdneho poriadku.

Účastníčka konania podaním došlým Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 31. januára 2014 k meritu žaloby žalobcu, ktorým bolo, že sa stavba susednej nehnuteľnosti, resp. jej časť nachádza na jeho parcele pripojila rozhodnutie býv. Správy katastra Trenčín č. X-131/13 z 10. septembra 2013 a Okresného úradu Trenčín č. Xo 22/2013-M z 10. januára 2014, ktorými bol zamietnutý návrh žalobcu N.. Q. T. a Y. T. na vykonanie opravy chýb v katastri nehnuteľností, ktoré sa týkajú hranice medzi pozemkami - parcelami č. 2146/7 a 2146/13 v katastrálnom území O. tak, aby tieto údaje boli v súlade s rozsudkom č. k. 28C/126/2007-105, vydaným Okresným súdom v Trenčíne v konaní o priebehu hranice medzi označenými pozemkami. Podľa účastníčky správne orgány po preskúmaní rozhodli, že stavba stavebníčky J. Y. sa nachádza výlučne na jej pozemku, pričom účastníčka tieto rozhodnutia považuje pre posúdenie veci za rozhodujúce.

Žalovaný sa k tomuto podaniu vyjadril tak, že vydaním predmetných rozhodnutí možno deklarovať konštatovanie žalovaného a tiež prvostupňového orgánu, že stavba nezasahuje svojím zateplením na pozemok žalobcu. Žalovaný tiež dodal, že i na základe týchto skutočností má za to, že jeho žalobou napadnuté rozhodnutie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci. Zotrval na zmene napadnutého rozsudku krajského súdu a na zamietnutí žaloby.

Žalobca vo svojom vyjadrení sa k účastníčkou predloženým rozhodnutiam uviedol, že ich považuje za celkom nezákonné, rozporné so skutočným stavom veci a vydané v rozpore s inými súdnymi rozhodnutiami k danej veci vzťahujúcimi sa, a preto plánuje v zákonnej lehote domáhať sa preskúmania a zrušenia predmetných rozhodnutí súdnou cestou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniam nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolaní proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, po preskúmaní odvolaniami napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalovaného a účastnícky konania uvedeným v odvolaní nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany

pred tvrdným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré trpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o dodatočnom povolení stavby upravenom v § 88a stavebného zákona.

Zostávajúcimi relevantnými námietkami žalobcu, s ktorými sa náležite vyporiadal krajský súd a ktoré ho viedli k zrušeniu rozhodnutia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa, bol nedostatočne zistený skutočný stav veci v konaní o dodatočnom povolení stavby pokiaľ ide o to, že celé zateplenie steny v hrúbke 8 cm presahuje na pozemok žalobcu a že preto pre záver, že zateplenie steny stavby stavebníčky nezasahuje na pozemok žalobcu, si tak správne orgány oboch stupňov nezabezpečili dostatok dôkazov, ako aj skutočnosť, že znenie záväznej podmienky č. 5 „stavebník zabezpečí úpravy na stavbe tak, aby jej konštrukcie nezasahovali na susedný pozemok parc. č. 2146/5 k.ú. O.“ je nedostatočne konkrétne a teda nepreskúmateľné pre jej nezrozumiteľnosť.

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a s osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66 (§ 88a ods. 7 stavebného zákona).

Zákonnodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolennej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolennej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarať všetky potrebné doklady, t.j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod..

Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolennej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dôkazné bremeno je na

vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby v zmysle citovaného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona je preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom.

Stavebný úrad i v konaní o dodatočnom povolení stavby musí dôsledne vyhodnotiť charakter námietok, či ide o námietky občianskoprávne alebo námietky územno-technického, prípadne stavebno-technického charakteru, ktoré sú upravené stavebnými predpismi. Pritom môže dôjsť aj k vzájomnému prelínaniu posúdenia námietok s prihliadnutím na ustanovenie § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z podkladov spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že ak správne orgány v posudzovanej veci na základe skutkových zistení dospeli k záveru, že pre dodatočné povolenie stavby boli splnené zákonné podmienky, tento záver nemá oporu vo vyššie citovaných zákonných ustanoveniach a zásadách a tento ich záver je podľa názoru najvyššieho súdu predčasný.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu, osobitne z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je zrejmé, že správne orgány pri svojom rozhodovaní vôbec nerozlíšili, že nerozhodujú o vydaní stavebného povolenia na zmenu stavby (prestavba a prístavba rodinného domu), ale o jej dodatočnom povolení, kde rozhodujúcim kritériom je, že takáto stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a s osobitnými predpismi. Preto, ak v konaní vznikla odôvodnená pochybnosť, že zmena stavby nebola realizovaná v súlade s vlastníckymi právami žalobcu a stavebníčka (s ohľadom na právoplatne rozhodnutie Okresného súdu Trenčín vo veci sp. zn. 28C/126/2007), bolo povinnosťou stavebných orgánov sa s touto pochybnosťou náležite vyporiadať, nie konštatovať, že túto otázku nie je stavebný úrad oprávnený posudzovať. Rovnako sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu ohľadom nedostatočnej konkrétnosti a teda nepreskúmateľnosti pre jej nezrozumiteľnosť záväznej podmienky č. 5.

Podľa názoru najvyššieho súdu námietky žalovaného ani účastníčky konania vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Pokiaľ účastníčka konania J. Y. vo svojom odvolaní namietala, že sa krajský súd v konaní dopustil závažného procesného pochybenia, ak vo veci konal a rozhodol bez jej prítomnosti bez toho, že by mala riadne vykázané doručenie predvolania a bola riadne zastúpená, najvyšší súd uvádza, že účastníčka konania bola krajským súdom na ústne pojednávanie nariadená na 6. februára 2013 riadne a včas predvolaná, avšak toto predvolanie si na pošte nevyzdvihla. Preto pre vykázanie doručenia platí v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP fikcia doručenia dňom vrátenie zásielky súdu, v danom prípade dňom 31. januára 2013, pričom z prednesu N. Q. J., ktorá účastníčku zastupovala v správnom konaní, sa v čase doručovania predvolania účastníčka v mieste bydliska zdržiavala a sama účastníčka ani v odvolaní nenamietala, že by sa v mieste doručovania nezdržiavala. Okrem toho súd v správnom súdnictve môže v zmysle § 250g ods. 2 OSP pojednávať bez prítomnosti účastníkov, pričom z osobitnej úpravy zakotvenej v tomto ustanovení vyplýva, že ustanovenie § 101 ods. 2 druhá veta OSP sa v správnom súdnictve nepoužije (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP). Odročenie pojednávania pre neprítomnosť účastníka z dôležitých dôvodov však nemožno vylúčiť, ak by účastníkovi mohla byť odňatá možnosť konať pred súdom, čo sa v danom prípade výslovne nestalo. Nebol preto daný dôvod na formálne zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, a to i vzhľadom na závažnejšie pochybenia stavebných orgánov a zásadu procesnej ekonomie, nakoľko odstránenie časti nedostatočne zistených skutočností, na ktoré účastníčka konania vo svojom odvolaní poukazuje, bude mať možnosť objasniť resp. preukazovať v správnom konaní.

Najvyšší súd taktiež nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav zistený stavebnými orgánmi nedostatočne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení a že by jeho postupom boli porušené základné práva účastníčky konania (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010).

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok vo veci samej krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

V ďalšom konaní správne orgány súc viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 OSP a § 250ja ods. 4 OSP) doplnia dokazovanie v smere naznačenom súdmi oboch stupňov, pričom zaoberať sa aj otázkou doteraz sporných vlastníckych vzťahov žalobcu a účastníčky konania nie je vylúčené, rovnako ako sa zaoberať ako aj otázkou špecifikovania zabezpečenia nápravy (pôvodná záväzná podmienka č. 5). V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti účastníkov, že v tomto smere nie je možné vychádzať z konania č. X-131/13 a č. Xo 22/2013-M, nakoľko opravou údajov katastra podľa ustanovenia § 59 ods. 1 písm. a/ zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov nemožno riešiť spor o vlastníctvo, keď právnym prostriedkom k dosiahnutiu zmeny zápisov v katastru nehnuteľností tak, aby zápisy zodpovedali právnemu stavu, je určovací žaloba podľa § 80 písm. c/ OSP, nie žaloba o výmaz či na zrušenie právneho vzťahu zapísaného v katastri nehnuteľností.

Za dôvodné bolo však potrebné považovať odvolanie žalobcu týkajúce sa náhrady trov prvostupňového konania.

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému priznáva právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Podľa § 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Z obsahu spisu krajského súdu mal najvyšší súd za preukázané, že žalobca náhradu trov konania uplatnil vo svojom podaní došlom krajskému súdu dňa 16. januára 2013 (č. l. 42), a že trovy právneho zastúpenia riadne vyčísliť v podaní došlom krajskému súdu dňa 8. februára 2013 (č. l. 51), teda v lehote zakotvanej v ustanovení § 151 ods. 1 veta druhá OSP.

Preto nebol žiaden dôvod nepriznať žalobcovi i náhradu trov jeho právneho zastúpenia pred krajským súdom v sume 134,79 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za jeden úkon právnej služby á 127,16 eura (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 19. júla 2012) + 1x režijný paušál á 7,63 eura, všetko podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“).

Najvyšší súd preto v časti výroku o náhrade trov prvostupňového konania napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 2 veta druhá OSP a § 220 OSP zmenil a žalobcovi priznal plnú náhradu trov prvostupňového konania.

Náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Eckmann, s.r.o., so sídlom Trenčín, Mierové námestie 14, vo P. E. X., H., č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, do 15 dní (§ 149 ods. 1 a § 160 ods. 1 veta prvá za bodkočiarkou OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko nebola žalobcom ani uplatnená ani v lehote stanovenej zákonom vyčíslená (§ 151 ods. 1 a ods. 2 OSP v spojení

s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.